

Sygn. akt VII U 2600/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożenna Zalewska

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Synak

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 r. w Gdańsku na rozprawie
sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość należności z tytułu składek

na skutek odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 24 stycznia 2017r. nr znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w części dotyczącej zasądzonych odsetek w ten sposób, że zobowiązuje pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. do naliczenia odsetek za zwłokę z tytułu nieopłaconych składek za okres od 2008r. – 01 do 2013r. – 01:

- na ubezpieczenie społeczne od kwoty 17.263,59 złotych,
- na ubezpieczenie zdrowotne od kwoty 7.719,94 złotych,
- na fundusz pracy od kwoty 1492,21 złotych

od daty wydania decyzji do dnia zapłaty

II. oddala odwołanie w pozostałym zakresie

III. odstępuje od obciążania skarżącego A. M. kosztami zastępstwa procesowego

SSO Bożenna Zalewska

Sygn. akt VII U 2600/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 stycznia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, iż A. M. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tyt. nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne

i fundusz pracy. Zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wyniosło łącznie **40 899,74** zł, w tym:

1.z tytułu:

Składek na **ubezpieczenia społeczne** w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za

okres od stycznia 2008 r. do stycznia 2013 r.

- w kwocie: 17 263,59 zł;
- Odsetek za zwłokę : 9376,00 zł;
- Kosztów upomnienia: 17,60 zł;
- Kosztów egzekucyjnych: 0,00 zł.

2.z tytułu:

Składek na **ubezpieczenia zdrowotne** w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za

- okres od styczeń 2008 r. do lutego 2013 r. w kwocie: 7719,94 zł;
- Odsetek za zwłokę : 4184,00 zł;
- Kosztów upomnienia: 0,00 zł;
- Kosztów egzekucyjnych: 0,00 zł.

3. z tytułu:

Składek na **Fundusz Pracy** w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za

- okres od styczeń 2008 r. do styczeń 2013 r. w kwocie: 1492,21 zł;
- Odsetek za zwłokę : 820,00 zł;
- Kosztów upomnienia: 26,00 zł;
- Kosztów egzekucyjnych: 0,00.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony A. M. wnosząc o jej uchylenie wskazując m.in., iż w okresie od 01 października 2010 r. do 30 listopada 2012 r. świadczył pracę najemną poza granicami kraju jako konsultant biznesowy, wskazując jednocześnie iż miał trudności z wystawieniem druku A1. Ubezpieczony wskazywał, iż otrzymywał wynagrodzenie w W. które rozliczał w deklaracjach podatkowych składanych w P.. Jako dowód przed organem rentowym przedłożył m.in. umowy o pracę. Ubezpieczony nie zgodził się także z okresem naliczania przez organ rentowy odsetek, jak również wskazał, iż w decyzji widnieją błędy w wyliczeniu należności.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko prezentowane w zaskarżonej decyzji oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Wskazano, iż wnioskodawca podlegał ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych także w okresie wykonywania działalności na terenie W., czego dowodem jest prawomocna decyzja ZUS z dnia 10 września 2014 r., jednakże wnioskodawca nie opłacił należnych składek. A. M. nie przedstawił żadnych dowodów opłaty składek lub zmiany sytuacji która podważyłaby wyliczenia Zakładu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. M. od 01 grudnia 1990 r. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą Hurt – (...). Dnia 08 lutego 2013 r. ubezpieczony zawiesił wykonywanie działalności.

Ubezpieczony A. M. wskazywał, iż w okresie od 01 października 2010 r. do 30 listopada 2012 r. wykonywał pracę na rzecz przedsiębiorstwa mającego siedzibę w W. (...) L.. Decyzją z dnia 09 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił na podstawie przedłożonych przez ubezpieczonego dokumentów, iż od 01 października 2010 r. podlega on ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 13 ust 1 lit b w zw. z art. 13 ust 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Ustalenie to miało charakter tymczasowy i opierało się na złożonych przez ubezpieczonego dokumentach.

Pismem z dnia 28 maja 2012 r. ubezpieczony został wezwany przez organ rentowy do niezwłocznego dostarczenia formularza A1.

Brytyjska instytucja (...) przeprowadziła na terenie W. postępowanie wyjaśniające w związku z ustalonym w dniu 09 sierpnia 2011 r. przez ZUS ustawodawstwem brytyjskim jako właściwym w stosunku do ubezpieczonego. W trakcie trwania postępowania ustalono m.in., że ubezpieczonemu nie przyznano numeru ubezpieczenia społecznego na terenie W., ubezpieczony nie wnioskował o niego, nie ustalono także by ubezpieczony faktycznie mieszkał na terenie W.. Brytyjska instytucja (...) ustaliła nadto, iż (...) Ltd. nigdy nie zgłosił obrotu handlowego i nie złożyło zeznania podatkowego spółki, zaś pod adresem (...) znajduje się wirtualne biuro i żadna inna lokalizacja lub nieruchomość nie zostały podane jako alternatywne miejsca w których prowadzona jest ogólna działalność spółki. W opinii instytucji brytyjskiej ubezpieczony winien podlegać polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Dnia 10 września 2014 r. pozwany organ rentowy wydał decyzję nr (...) stwierdzającą, iż A. M. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od 01 października 2010 r. do 30 listopada 2012 r. w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 11 ust 3 lit a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. W ZUS uznał, iż jedyną działalnością jaką ubezpieczony wykonywał w okresie od 01 października 2012 r. do 30 listopada 2012 jest prowadzenie działalności gospodarczej w P..

W dniu 24 listopada 2016 roku ubezpieczonemu zostało doręczone o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy. Ubezpieczony została wezwana do złożenia w terminie 7 dni pisemnych wyjaśnień w sprawie przyczyn nieopłacenia składek, pod rygorem wydania decyzji w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów.

Decyzją z dnia 24 stycznia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, iż A. M. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tyt. nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne i fundusz pracy. Zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wyniosło łącznie 40 899,74 zł, w tym:

1.z tytułu:

Składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od stycznia 2008 r. do stycznia 2013 r.

- w kwocie: 17 263,59 zł;
- Odsetek za zwłokę : 9376,00 zł;

- Kosztów upomnienia: 17,60 zł;
- Kosztów egzekucyjnych: 0,00 zł.

2.z tytułu:

Składek na ubezpieczenia zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za

- okres od styczeń 2008 r. do luty 2013 r. w kwocie: 7719,94 zł;
- Odsetek za zwłokę : 4184,00 zł;
- Kosztów upomnienia: 0,00 zł;
- Kosztów egzekucyjnych: 0,00 zł.

3. z tytułu:

Składek na Fundusz Pracy w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za

- okres od styczeń 2008 r. do styczeń 2013 r. w kwocie: 1492,21 zł;
- Odsetek za zwłokę : 820,00 zł;
- Kosztów upomnienia: 26,00 zł;
- Kosztów egzekucyjnych: 0,00.

Dowód: pismo z dnia 11 lutego 2014 r. k. 107-106 akt ubezpieczeniowych decyzja z dnia 10.09.2014 r. k. 82-83 akt ubezpieczeniowych, wezwanie z dnia 28.05.2012 r. k. 60 akt ubezpieczeniowych, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej k. 53 akt ubezpieczeniowych, umowa o pracę k. 51 akt ubezpieczeniowych, decyzja z dnia 24.01.2017 r. k. 27 akt ubezpieczeniowych, decyzja z dnia 10.09.2014 k. 1-3 akt ubezpieczeniowych

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ubezpieczeniowych oraz w aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu. Ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dokumentację dostarczoną przez strony. Dowód z dokumentów zgromadzonych w sprawie w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał za w pełni wiarygodny, gdyż dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości i nie były przez strony kwestionowane. Dowody w postaci dokumentów urzędowych Sąd ocenił na podstawie art. 244 § 1 k.p.c. ustalając, że skoro w toku procesu nie zostały skutecznie podważone, stanowią świadectwo tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Powyższe dowody układają się zdaniem Sądu w spójną całość, wzajemnie się potwierdzając lub uzupełniając. Nie były też kwestionowane przez strony i Sąd dał im wiarę w całej rozciągłości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. M. jest zasadne wyłącznie w przedmiocie okresu naliczania zasądzonych przez organ rentowy odsetek.

W okolicznościach niniejszej sprawy z uwagi na podnoszenie przez ubezpieczonego argumentu o wykonywaniu pracy na podstawie umowy o pracę na terytorium W. rozważenia wymaga zastosowanie w sprawie przepisów wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego – rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE Nr L.04.166/1) a także rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) Nr 883/2004 (Dz. Urz. UE Nr L.09.284/1), które powinny być stosowane łącznie.

Koordinacja systemów zabezpieczenia społecznego należy do kluczowych kwestii związanych z realizacją swobody przemieszczania się w Unii Europejskiej oraz podejmowania aktywności zawodowej. Polska status państwa członkowskiego Unii Europejskiej uzyskała z dniem 1 maja 2004 r. a zatem przepisy rozporządzeń dotyczących koordynacji krajowych systemów zabezpieczenia społecznego stosuje bezpośrednio. Już w preambule rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 wyraźnie zostało stwierdzone, że pracownicy najemni i osoby prowadzące działalność na własny rachunek przemieszczające się we wspólnocie powinny być objęte systemem zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego w celu uniknięcia zbiegu właściwych ustawodawstw i wynikających z tego komplikacji. Dlatego też obowiązująca w tej materii zasada stosowania ustawodawstwa jednego państwa członkowskiego polega na podporządkowaniu ustawodawstwu tylko jednego państwa czyli stosowanie jego postanowień tak jakby zainteresowany realizował swą aktywność zawodową w całości na terytorium tego państwa.

Wskazać należy, iż wykonywanie prac w dwóch lub kilku państwach członkowskich zostało uregulowane w art. 13 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L z 30.04.2004 ze zm.)

Zgodnie z treścią przywołanego powyżej przepisu osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega:

a) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim; lub

b) jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania:

(i) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę; lub

(ii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców, jeżeli jest zatrudniona przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim; lub

(iii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, innego niż państwo członkowskie jej zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się w dwóch państwach członkowskich, z których jedno jest państwem członkowskim jej zamieszkania; lub

(iv) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, a co najmniej dwa z tych przedsiębiorstw lub dwóch z tych pracodawców mają siedzibę lub miejsce wykonywania działalności w różnych państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania.

Zgodnie natomiast z art. 13 ust. 3 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określonego zgodnie z przepisami art. 1.

Tak jak wskazano wcześniej osoby te traktowane są, do celów stosowania ustawodawstwa określonego zgodnie z tymi przepisami, tak jak gdyby wykonywały każdą swoją pracę najemną lub pracę na własny rachunek i jakby uzyskiwały cały swój dochód w zainteresowanym Państwie Członkowskim - art. 13 ust. 5.

W tym miejscu wyjaśnienia wymagają pewne definicje określeń wspólnotowych. Praca najemna oznacza formę zatrudnienia. Cechą charakterystyczną stosunku pracy jest to, że przez pewien okres jedna osoba wykonuje

świadczenia na rzecz innej osoby pod jej kierownictwem, w zamian za co otrzymuje wynagrodzenie (por. wyroki: z dnia 3 lipca 1986 r. w sprawie 66/85, L. B. , a także z dnia 11 września 2008 r. w sprawie C-228/07, P.). Natomiast pod pojęciem ustawodawstwa należy rozumieć, w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego, przepisy ustawowe, wykonawcze i inne oraz obowiązujące środki wykonawcze odnoszące się do działań systemu zabezpieczenia społecznego, przepisy danego państwa członkowskiego, które tworzą system zabezpieczenia społecznego o charakterze prawa powszechnie obowiązującego w danym państwie. Treść tak określonej normy nie budzi wątpliwości. Status ubezpieczeniowy ustala się według miejsca wykonywania pracy najemnej, którym w omawianej sprawie byłaby W..

Podkreślić należy jednocześnie, iż w myśl art. 3 ust. 2 rozporządzenia z 16 września 2009 r. osoby, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe, zobowiązane są do przekazania instytucji właściwej informacji, dokumentów lub dowodów potwierdzających niezbędnych dla ustalenia ich sytuacji lub sytuacji ich rodzin, do ustalenia lub utrzymania ich praw i obowiązków oraz do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa oraz wynikających z niego obowiązków tych osób. A zatem na osobach objętych art. 13 rozporządzeniem nr 883/2004, również w związku z treścią jego art. 13 ust. 5, spoczywają obowiązki informacyjne, których wykonanie może mieć znaczenie dla nabycia i realizacji prawa do określonych świadczeń.

Procedura dotycząca stosowania art. 13 czyli poinformowanie przez osobę instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, o wykonywaniu pracy w dwóch państwach, wymaga zastosowania procedury przestrzegającej właściwości i kompetencji instytucji ubezpieczeń społecznych przewidzianej w art. 16 rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009.

Procedura ta przewiduje mianowicie, że po uzyskaniu informacji o wykonywaniu przez daną osobę pracy w dwóch lub więcej państwach członkowskich, wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy i o swoim tymczasowym określeniu instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3). W przypadku gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określane na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia, zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego (ust. 5).

Jak wynika z ustaleń faktycznych, procedowanie ZUS Oddział w G. w tym zakresie było prawidłowe. Należy zauważyć, iż przepisy Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 r. z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego) – w rozdziale II art. 2, 3 i 4 – obligują wręcz instytucje ubezpieczeniowe państw członkowskich do ścisłego współdziałania przy stosowaniu jego postanowień, także i w sytuacji ustalania właściwego ustawodawstwa. Takie współdziałanie w niniejszej sprawie miało miejsce.

Należy zauważyć, że stosując się do przytoczonych uregulowań ZUS o/G. w dnia 09 sierpnia 2011 r. ustalił dla wnioskodawcy tymczasowe ustawodawstwo brytyjskie, o czym poinformował brytyjską instytucję ubezpieczeniową, która ostatecznie zgłosiła sprzeciw wobec takiego ustalenia. W oparciu o własne ustalenia, a właściwie brak możliwości potwierdzenia obecności zarówno pracodawcy, jak i samej ubezpieczonego, jak też jej zatrudnienia, wobec braku jakiegokolwiek współdziałania ze strony ubezpieczonego dotyczące obowiązku złożenia formularza A1, b. instytucja ubezpieczeniowa zakwestionowała realność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w oparciu o umowę o pracę z zarejestrowaną w W. spółką.

W świetle takich ustaleń należy uznać, że jedynym, potwierdzonym i realizowanym przez wnioskodawcę tytułem jest prowadzenie działalności gospodarczej w P., a zatem brak jest podstaw do zastosowania wobec w/w art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i rady WE nr 883/2004 z uwagi na brak możliwości ustalenia, że nastąpił zbieg tytułów do ubezpieczeń społecznych.

W tych okolicznościach należało uznać, iż ZUS Oddział w G. miał pełne podstawy by wydać zaskarżoną decyzję określającą wysokość zadłużenia z tytułu składek za okres od stycznia 2008 r. do stycznia 2013 r. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Ubezpieczony w niniejszym procesie nie podważył prawidłowości zaskarżonej decyzji

Jednocześnie wskazać należy, iż w sytuacji gdy wnioskodawca uzyska korzystną dla siebie decyzję brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej co do podlegania ubezpieczeniom społecznym w W., to wówczas będzie to nowa okoliczność dająca podstawę do wznowienia postępowania w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja we wskazanym wyżej zakresie jest prawidłowa i na mocy art. 477 14 § 1 k.p.c. w tym zakresie odwołanie skarżącego oddalił (punkt II wyroku).

Jednocześnie na mocy 477 14§ 2 k.p.c zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób że zobowiązał pozwaną Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. do naliczenia odsetek za zwłokę z tytułu nieopłaconych składek za okres od 2008r. – 01 do 2013r. – 01: na ubezpieczenie społeczne od kwoty 17.263,59 złotych, na ubezpieczenie zdrowotne od kwoty 7.719,94 złotych, na fundusz pracy od kwoty 1492,21 złotych od daty wydania decyzji do dnia zapłaty.

Dalej zważyć należy, iż zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Do kręgu okoliczności uzasadniających zastosowanie art. 102 k.p.c. należy zaliczyć zarówno fakty związane, jak również niezwiązane z przebiegiem procesu. Do pierwszych zaliczane są między innymi: podstawa oddalenia żądania, przedawnienie, zgodność zamiarów stron w sprawach dotyczących stosunku prawnego, który może być ukształtowany tylko wyrokiem, szczególna zawilość lub precedensowy charakter sprawy albo subiektywne przekonanie powoda co do zasadności zgłoszonego roszczenia - trudne do zweryfikowania a limine, a ponadto sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą. Zalicza się do nich także niewspółmierność wysokości kosztów pomocy prawnej poniesionych przez stronę wygrywającą proces do stopnia zawilości sprawy i nakładu pracy pełnomocnika. Drugą grupę okoliczności wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r. II CZ 95/12). Do zastosowania art. 102 k.p.c. nie jest wystarczające powołanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeżeli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 8 stycznia 2013 r. I ACa 697/12, podobnie postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 października 2012 r. III APa 21/12).

Orzekając w punkcie III wyroku o odstąpieniu od obciążania strony przegrywającej kosztami postępowania, Sąd miał na uwadze charakter sprawy, a w szczególności jej skomplikowany charakter. Sprawa dotyczy nadto zaległości z tytułu opłacania składek, które obciążają ubezpieczonego w znacznej wysokości.

SSO Bożenna Zalewska